

Desidia o complicitat judicial?

Reinaldo Colás arrossega un viacrucis particular des de fa prop de 14 anys, període durant el qual ha intentat sense èxit de moment que la justícia castigui els responsables dels abusos que van patir les seves filles.

Pederastes de Castelló, un cas sense resoldre

Les continuades obstruccions a la investigació judicial d'un suposat cas de pedofília i d'abusos sexuals a menors, a la zona de Castelló, han fet impossible que prosperés una denúncia que data de 1997, en la qual la lògica processal s'ha vist una vegada i una altra interrompuda. Un cas sense resoldre que implica personatges de notòria importància política i econòmica a Castelló

Text: Dionisio Giménez **Foto:** Ivan G. Costa

Un sumari inconclús de milers de folis. La identitat d'alguns dels seus protagonistes i la gravetat dels fets en litigi és, per a molts, el que explica la censura d'un cas sobre el qual graviten molts interrogants.

El carrer de les Escoles Cristianes de Benicarló, el coneixen al barri com el *dels Cristians*. És estret. Fa anys hi tenia el seu negoci la família formada per Dunja Jane Adcock, una australiana de 28 anys, i Reinaldo Colás, de 37, i les seves dues filles, Tamara i Aída, llavors de cinc i tres anys respectivament. En aquest mateix carrer hi havia, fins fa uns quants anys, un bar on la seva propietària, Genoveva Cornelles, preparava dinars econòmics

per als veïns, entre els quals el matrimoni Colás-Adcock, propietaris d'una perruqueria d'un cert èxit.

«Per aquell temps -m'explica l'antiga propietària del bar-, el meu establiment era un dels pocs que preparaven menjars casolans. Aquí la gent s'hi trobava bé, hi havia un tracte familiar com correspon als bons veïns; ens coneixíem tots des de feia anys.»

Tot feia pensar que aquest equilibri domèstic seria per sempre. Però un dia, de 1996, va aparèixer per Benicarló un cotxe amb matrícula italiana conduït per un home perfumat que vestia amb aquesta pretensió estudiada dels qui volen cridar l'atenció costi el que costi. L'home era molt con-

gut a València i a Castelló, però amb prou feines s'havia deixat caure per Benicarló. A 65 anys, Giuseppe Farina Antonio, *Giusy* per als amics, semblava sortit de la capsa: rostre bronzejat, sabates blanques, jaqueta esportiva blau cel, dentadura límpida, i aire d'home de món.

DE PALAFRUGELL A BENICARLÓ

Però els seus negocis dels últims anys al capdavant de l'empresa Ismil, que va arribar a ser màxima accionista del club de futbol Milan el van posar a les portes de la presó. *Giusy* formava part indisoluble de la *dolce vita* italiana, com correspon a un home casat amb la comtessa Carla Rizzardi,

riquíssima hereva d'una família de Verona amb qui va tenir sis fills. I, encara que arrossegava una sentència d'un jutjat italià que el va condemnar a cinc anys de presó per evasió d'impostos, blanqueig de diners i altres delictes, conseqüència d'una denúncia de Silvio Berlusconi (quan Farina era president del Milan), Farina va tenir prou habilitat per fugir a Sudàfrica. El seu periple el va portar a Catalunya, i es va instal·lar a Pa-

El protagonista dels fets és un expresident del Milan denunciat per Berlusconi que es va amagar al País Valencià

lafrugell, on ara viu la seva exdona i una de les filles.

Si l'home de les sabates blanques es trobava en el moment dels fets a Benicarló, si era el personatge de moda en els ambients de luxe, si, a més, resultava imprescindible en els cenacles del Partit Popular, tot això s'explica per la seva relació amb l'empresa Iberfresas, SA, dedicada a l'activitat immobiliària, societat domiciliada a Verona, que el va nomenar administrador únic de la masia patrimonial Mas del Coll, al municipi del Rossell, a Castelló.

Per aquelles dates de la meitat dels anys noranta, Farina es relacionava amb el president de la Federació Provincial de Confraries